

Sygn. akt VIA Ca 461/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Teresa Mróz

Sędzia SA – Anna Orłowska (spr.)

Sędzia SA – Urszula Wiercińska

Protokolant – sekr. sąd. Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 15 grudnia 2011 r.

sygn. akt XVII AmC 3327/10

I oddala apelację;

II zasądza od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz J. K. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 461/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 listopada 2010 roku J. K. domagał się uznania za niedozwolone postanowienia umownego stosowanego przez (...) Bank SA. w W. w „Regulaminie udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych” (dalej „Regulamin”) o treści:

„2. Skutek doręczenia wywołuje doręczenie pisma w taki sposób, że Pożyczkobiorca/ Kredytobiorca mógł się zapoznać z jego treścią. W szczególności doręczenie może wywołać powyższy skutek w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez Pożyczkobiorcę/ Kredytobiorcę, dwukrotnej adnotacji poczty „nie podjęto w terminie” (awizo) oraz doręczenie pisma dorosłemu domownikowi”

„5. Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania. (...)”.

Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Swoje roszczenie powód oparł na fakcie, że pozwany prowadzi bank, który proponuje możliwość zaciągnięcia kredytu lub pożyczki osobom fizycznym nie prowadzącym działalności gospodarczej na warunkach i zasadach udzielania i obsługi pożyczek określonych w Regulaminie. Według powoda Regulamin ten stanowi wzorzec umowny w rozumieniu art. 384 k.c. Powód wywiódł, iż pozwany wysyłając do adresata korespondencję zdecydował się na skorzystanie z instytucji „doręczenia zastępczego” czy też „domniemania doręczenia”, przy czym pozostawił sobie dodatkowo otwarty katalog sytuacji zrównanych w skutkach z doręczeniem do rąk własnych adresata, a to z uwagi na użycie w § 9 ust. 2 Regulaminu zwrotu „w szczególności”.

W ocenie Powoda tak sformułowany zapis narusza rażąco interesy konsumentów i jest sprzeczny z dobrymi obyczajami (art. 385¹ § 1 k.c.), jednocześnie też wyczerpuje znamiona klauzuli opisanej w art. 385³ pkt 9 k.c.

Powód podniósł, iż w obrocie prywatnym w ogóle nie można stosować domniemania doręczenia, gdyż zarówno tryb dostarczania przesyłek pocztowych jak też formułowanie domniemań doręczenia czy doręczeń zastępczych pozostaje w wyłącznej gestii ustawodawcy zaś ewentualne stwierdzanie skuteczności doręczenia należy do sądu powszechnego. Zasadnicze znaczenie w tym zakresie mają przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku Prawo pocztowe (t.jedn. Dz. U. 2008 nr 189, poz. 1159 ze zm.).

Powód powołał się na orzecznictwo SOKiK, wskazując na niedopuszczalność w obrocie, zwłaszcza z konsumentami, i sprzeczność z dobrymi obyczajami zapisów wprowadzających doręczenie zastępcze lub domniemanie doręczenia, podkreślając, iż razie wątpliwości, czy oświadczenie zostało złożone prawidłowo a jego treść wywołuje skutki prawne, podmiotem właściwym do rozstrzygnięcia jest sąd powszechny a nie twórca wzorca. Powód podał przykłady podobnych jego zdaniem postanowień wpisanych do rejestru klauzul niedozwolonych pod numerami (...).

Odnosnie do postanowienia zawartego w § 9 ust. 5 Regulaminu powód zauważył, iż nawiązuje ono do ust. 2 tegoż paragrafu, a pozwany zupełnie ignoruje w nim przepisy dotyczące doręczeń pocztowych, które są uregulowane w ustawie Prawo pocztowe. Powód podkreślił, iż we wszystkich przepisach wykonawczych do tej ustawy przewidziano tryb dwukrotnego zawiadamiania o pozostawieniu przesyłki, a we wszystkich przepisach procedur sądowych i administracyjnych obowiązuje zasada, że przesyłka doręczona na prawidłowy adres, podwójnie awizowana, jest uznawana za doręczoną 7 dnia po pozostawieniu drugiego awizo. Powód wywiódł, iż sytuację, w której przedsiębiorca przyznaje sobie uprzywilejowanie w zakresie uznawania skutków doręczenia w okresie krótszym niż w postępowaniach sądowych czy administracyjnych, należy uznać za niegodziwe praktyki w obrocie z konsumentami.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, iż w jego ocenie powód nie wykazał w sposób przekonujący, że przedmiotowe postanowienia Regulaminu stanowią niedozwoloną klauzulę umowną. Wskazał, że zaskarżona przez powoda klauzula została wyrwana z kontekstu całości przepisów Regulaminu o doręczaniu korespondencji, podczas gdy przepis ten stanowi merytoryczną całość i jego prawidłowa interpretacja z punktu widzenia ochrony interesów konsumenta może być dokonana jedynie po kompleksowej analizie całości przepisu uwzględniającej cel jego wprowadzenia. Celem tym było natomiast zagwarantowanie ochrony interesów obu stron umowy pożyczki lub kredytu - zarówno konsumenta, jak i banku, w granicach przysługujących im uprawnień.

Pozwany zwrócił uwagę, że sam fakt posiadania przez osobę zawierającą umowę z bankiem statusu konsumenta nie oznacza, iż taka osoba nie ma wynikających z tej umowy obowiązków. Jak podał, w przypadku umowy pożyczki/kredytu takim przepisem jest m.in. § 7 ust. 1 Regulaminu, zgodnie z którym pożyczkobiorca/kredytobiorca jest zobowiązany do podania adresu korespondencyjnego, na który Bank będzie przysyłał korespondencję związaną z

zawartą umową oraz powiadomienia Banku o każdej zmianie danych osobowych i na ten wskazany przez konsumenta adres kierowana jest korespondencja od pozwanego.

Pozwany podkreślił, że w żaden sposób nie narusza obowiązujących zasad doręczeń w obrocie gospodarczym, bowiem konieczne jest ustalenie w umowie z konsumentem zasad doręczania konsumentowi korespondencji z banku związanej z udzielonym temu konsumentowi kredytem lub pożyczką. Stwierdził, iż gdyby uznać, że wskazane w pozwie postanowienia stanowią niedozwoloną klauzulę umowną, to skutkiem tego będzie uniemożliwienie lub co najmniej znaczne utrudnienie bankowi możliwości zapewnienia skutecznej komunikacji z kredytobiorcami/pożyczkobiorcami.

Pozwany wskazał, że w jego ocenie przytoczone w uzasadnieniu pozwu dwie klauzule wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych nie są tożsame ani nawet podobne do zaskarżonego postanowienia Regulaminu z uwagi na fakt, iż zawierają one obligatoryjne domniemanie doręczenia korespondencji w przypadku wystąpienia sytuacji określonych w tych postanowieniach. Tymczasem zaskarżone postanowienie zawiera jedynie możliwość uznania doręczenia za skuteczne.

Odnosząc się do zaskarżonego postanowienia § 9 ust. 5 Regulaminu pozwany podniósł, iż w żaden sposób nie naruszył obowiązujących zasad doręczeń pocztowych. Zwrócił uwagę, iż z zaskarżonego postanowienia wynika, iż bank „może uznać”, a nie „uznaje” korespondencję za doręczoną po upływie 14 dni od daty wysłania. Według pozwanego oznacza to, iż każdorazowo badane jest, czy istnieje podstawa do uznania korespondencji za doręczoną. Jeśli okaże się, iż przesyłka zostanie dwukrotnie awizowana i nie odebrana przez adresata, to oczywistym według pozwanego jest, że do uznania przez bank doręczenia za skuteczne niezbędny jest upływ terminów przewidzianych przepisami prawa pocztowego, na które powołuje się powód. Ponadto pozwany wywiódł, iż bank uwzględnia w szczególności inne przyczyny, które mogą spowodować opóźnienie w odebraniu przesyłki przez kredytobiorcę/pożyczkobiorcę, np. jeśli kredytobiorca zawiadomi Bank o dłuższym wyjeździe, pobytku w szpitalu itp. Pozwany wskazał również, iż zaskarżony § 9 ust. 5 Regulaminu był przedmiotem postępowania prowadzonego przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który ostatecznie nie uznał zakwestionowanej klauzuli za abuzywną.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2011r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał stosowania przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści: „Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania”. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, rozstrzygnął o kosztach postępowania oraz zarządził publikację prawomocnego wyroku.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o stan faktyczny, ustalony w sposób następujący:

Pozwany (...) Bank S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług bankowych.

Pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym o nazwie „Regulamin udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych”, który zawierał zakwestionowane przez powoda postanowienie o następującej treści:

„2. Skutek doręczenia wywołuje doręczenie pisma w taki sposób, że Pożyczkobiorca/ Kredytobiorca mógł się zapoznać z jego treścią. W szczególności doręczenie może wywołać powyższy skutek w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez Pożyczkobiorcę/ Kredytobiorcę, dwukrotnej adnotacji poczty „nie podjęto w terminie” (awizo) oraz doręczenie pisma dorosłemu domownikowi.

5. Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania.”.

Pozwany nie zakwestionował, iż w stosowanym przez niego wzorcu zawarte jest powołane w pozwie postanowienie. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienie, w związku z czym Sąd Okręgowy okoliczność tę uznał za przyznaną w oparciu o przepis art. 230 k.p.c. Wobec nie zakwestionowania wiarygodności wzorca umownego, oraz

niepodniesienia przez pozwanego niezgodności kwestionowanego postanowienia z treścią postanowienia zawartego w Regulaminie Sąd I instancji uznał za udowodnione, iż jest on stosowany przez pozwanego.

W oparciu o powyższe okoliczności faktyczne Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo jest uzasadnione tylko w części, w jakiej powód żąda uznania za niedozwolone postanowienia zawartego w § 9 ust. 5 Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych stosowanego przez (...) Bank S.A. w W.. Natomiast zarzuty dotyczące uregulowania postanowienia zawartego w § 9 ust. 2 tego Regulaminu okazały się bezzasadne.

Dokonując kontroli spornych zapisów w świetle art. 385¹ k.c. nie budziło wątpliwości Sądu I instancji, że konsumenci nie mieli wpływu na jego treść, a zatem należało uznać, że nie było ono z nimi uzgadniane indywidualnie. Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także, zdaniem Sądu Okręgowego, głównych świadczeń stron umowy, którymi są: ze strony pozwanej — świadczenie usług bankowych, ze strony zaś konsumenta — zapłata ceny za świadczone przez bank czynności bankowe.

Analizując, czy zakwestionowane przez powoda postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy Sąd Okręgowy uznał, że tylko postanowienie uregulowane w § 9 ust. 5 Regulaminu stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., natomiast postanowienie zawarte w § 9 ust. 2 nie stanowi klauzuli abuzywnej.

Odnosnie do tego ostatniego postanowienia Sąd I instancji zauważył, iż zostało ono skonstruowane de facto w sposób informacyjny, gdyż wskazuje, co wywołuje skutek doręczenia. Przy czym pierwsze zdanie postanowienia opiera się na treści przepisu art. 61 § 1 zd. 1 k.c., zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Z kolei pierwsza część drugiego zdania dotyczy skutku doręczenia w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez pożyczkobiorcę/ kredytobiorcę. W przekonaniu Sądu Okręgowego, bez wątpienia nie może być ono uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami, czy za rażąco naruszające interes konsumenta. Ostatni wymieniony w tym postanowieniu skutek doręczenia w postaci doręczenia pisma dorosłemu domownikowi jest powieleniem sposobu doręczenia z ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2008r. Nr 189, poz. 1159 ze zm.) (art. 26 ust. 2 pkt 3 ustawy). Tym samym, zdaniem Sądu I instancji, przedmiotowe postanowienie określa skutek doręczenia, a nie wprowadza domniemania doręczenia. Wobec tego Sąd Okręgowy uznał zarzuty powoda dotyczące przede wszystkim wprowadzenia przez pozwanego domniemania doręczenia za bezpodstawne.

W ocenie Sądu I instancji powództwo było zasadne wyłącznie co do postanowienia z ustępu 5 wskazanego § 9 Regulaminu. Przedmiotowe postanowienie przewiduje już domniemanie doręczenia, a właściwie możliwość uznania danej korespondencji za doręczoną w rozumieniu ust. 2. Przy czym Sąd Okręgowy wskazał, iż analizowane uregulowanie przewidujące kiedy korespondencja może zostać uznana za doręczoną istotnie zagraża interesowi konsumenta. Postanowienie wprowadza bowiem 14 - dniowy termin od daty wysłania korespondencji. Tymczasem korespondencja może nie zostać doręczona po upływie 14 dni od daty jej wysłania. Przykładowo zanim operator pocztowy przyjmie korespondencję do wysłania i podejmie próbę jej doręczenia, a adresat odbierze ją w placówce pocztowej, na co ma 7 dni od daty wystawienia pierwszego awiza oraz siedem dni od daty powtórnego awizo (14 dni), może upłynąć 14- dniowy termin od daty wysłania korespondencji przez bank. Natomiast poprzez kwestionowane postanowienie pozwany gwarantuje sobie możliwość uznania korespondencji wysłanej do pożyczkobiorcy/ kredytobiorcy będącego osobą fizyczną za doręczoną po upływie 14 dni od daty jej wysłania niezależnie od tego, czy konsument otrzymał tę korespondencję, a co więcej, niezależnie od tego, czy mógł zapoznać się z jej treścią. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, iż kwestia doręczenia konsumentowi korespondencji przez bank, w związku z łączącą strony umową pożyczki bądź kredytu może mieć bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia konsumenta, gdyż od oświadczeń złożonych przez bank w tejże korespondencji mogą zależeć prawa i obowiązki konsumenta.

Wskazany w petitum pozwu zapis § 9 ust. 5 omawianego Regulaminu, w ocenie Sądu Okręgowego, bez wątpienia kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Apelację od wyroku złożył pozwany, zaskarżając orzeczenie w części:

I. uznającej za niedozwolone i zakazującej stosowania przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści: „Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania”;

II. uznającej iż koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami wzajemnie się zniosły;

III. polecającej pobranie w Kasie Sądu Okręgowego od (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwoty 300 zł tytułem połowy opłaty stałej od pozwu;

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, poprzez uznanie, iż § 9 ust. 5 Regulaminu kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. W związku z powyższym wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zakresie określonym w pkt I wyroku oraz o zmianę rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny przyjmuje jako własne.

Sąd Apelacyjny podzielił również stanowisko Sądu Okręgowego co do abuzywnego charakteru kwestionowanej przez powoda klauzuli zawartej w § 9 ust. 5 „Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych” i wywód prawny zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy zastosował dyspozycję art. 385¹ § 1 k.c. W sprawie nie było wątpliwości, iż kwestionowany zapis nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia oraz, że konsumenci nie mieli wpływu na treść tego zapisu. Zarzuty apelacji skupiały się natomiast na wykazaniu, iż klauzula ta nie naruszała „dobrych obyczajów”, jak również nie naruszała „interesów konsumentów”, a przynajmniej nie w sposób „rażący”.

Z zarzutami tymi nie sposób się zgodzić. Komentatorzy wskazują, że przez „dobre obyczaje” w rozumieniu powołanego wyżej przepisu należy rozumieć pozaprawne reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami (por. G. Bieniek, H. Ciepla, St. Dmowski, J. Gudowski, K. Kołakowski, M. Sychowicz, T. Wiśniewski, Cz. Żuławska, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom 1, Wielkie Komentarze, Lexis Nexis 2009). W swoim orzecznictwie zarówno Sąd Najwyższy, jak i sądy powszechne przyjmują, że za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy w pierwszej kolejności uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową stron. „Rażące naruszenie interesów konsumenta” polega zaś na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005r., I CK 832/04).

Pogląd ten podziela również Sąd Apelacyjny, stojąc na stanowisku, że działanie wbrew „dobrym obyczajom” w rozumieniu powołanego wyżej przepisu w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 maja 2009r., VI ACa 1473/08, LEX nr 785833).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy stwierdzić należy, iż kwestionowany zapis niewątpliwie godzi w równowagę kontraktową stron, stawiając konsumenta w pozycji daleko mniej korzystnej niż bank. Nie można bowiem inaczej określić sytuacji, w której bank zastrzegł sobie prawo do uznania korespondencji za doręczoną po upływie 14 dni od jej wysłania. Takim rozwiązaniem bank przerzucił na konsumenta wszelkie ryzyko związane z niedoręczeniem przesyłki, w tym mogące być skutkiem okoliczności całkowicie niezależnych od adresata, jak chociażby zagubienie przesyłki na poczcie, czy kradzież ze skrzynki pocztowej. Jednocześnie termin ten mógłby okazać się być faktycznie krótszym, niż wynikający z unormowań Prawa pocztowego dotyczących podwójnego awizowania. Niezasadne były przy tym argumenty skarżącego, iż uregulowanie to chroni prawa obu stron umowy. Wskazać bowiem należy, iż redakcja § 9 Regulaminu w sposób jednoznaczny utożsamia jedynie pożyczkobiorcę/kredytobiorcę z adresatem przesyłki.

Bez znaczenia pozostawały także twierdzenia banku, gdzie podnoszono, iż kwestionowany zapis nie zawiera sformułowania stanowczego „uznaje”, a jedynie przewiduje, iż „korespondencja może zostać uznana za doręczoną” oraz, że praktyką jest, iż w wypadku jakichkolwiek wątpliwości pozwany każdorazowo konsultuje z klientem fakt otrzymania korespondencji. Kontrola abuzywności postanowień umownych dokonywana jest bowiem jako abstrakcyjna ocena stosowanych rozwiązań umownych. W sprawach dotyczących abstrakcyjnej kontroli postanowień umownych kwestie natury faktycznej sprowadzają się do ustalenia czy strona pozwana stosuje zakwestionowane postanowienie umowne i czy jest ono uzgodnione indywidualnie z konsumentem. Abstrakcyjny charakter kontroli wyłącza z zakresu ustaleń faktycznych ocenę sprzeczności danego postanowienia z dobrymi obyczajami i kwestię rażącego naruszenia interesu konsumenta, które to oceny następują w oderwaniu od okoliczności konkretnego przypadku i należą już do procesu subsumcji. Tym samym sama „możliwość uznania” przez bank korespondencji za doręczoną, już stwarza realne ryzyko naruszenia praw konsumenta. Podkreślić należy, iż kwestionowany zapis umożliwia uznanie przesyłki za doręczoną nawet bez wiedzy banku, że przesyłka została adresatowi doręczona oraz bez wiedzy konsumenta, iż jakakolwiek korespondencja została do niego wysłana. Wskazywane „konsultowanie wątpliwości z klientem” mogłoby zatem w pewnych sytuacjach mieć miejsce dopiero po ujawnieniu się negatywnych konsekwencji dla konsumenta, związanych z uznaniem przez bank za doręczoną, a faktycznie nie znanej konsumentowi w określonym 14 dniowym terminie, przesyłki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, kwestionowana klauzula narusza jednocześnie w sposób rażący interesy konsumenta. Przyznaje bowiem bankowi możliwość wyciągania konsekwencji z uznania pism za doręczone konsumentowi, w sytuacji gdy nie ma pewności, iż mógł on w zastrzeżonym 14 dniowym okresie faktycznie zapoznać się z ich treścią. Zaznaczyć przy tym należy, iż redakcja § 9 ust. 5 Regulaminu nie pozwala na wyciągnięcie jednoznacznego wniosku, iż uznawanie za doręczone pism w tym trybie, dotyczy innych sytuacji niż określone w ust. 2 tego przepisu, które to unormowanie nie zostało uznane za abuzywne. Analizowany zapis nie przewiduje bowiem ograniczenia swojego zastosowania jedynie do doręczeń, dla których nie jest wymagane przesyłanie korespondencji listem poleconym (§ 9 ust. 4 Regulaminu). Jednocześnie normy te są ze sobą w istocie sprzeczne.

Podnoszona przez pozwanego kwestia masowości zawieranych umów pożyczek czy kredytów, nie może skutkować ograniczeniem praw konsumentów. Także argument, iż w toku kontroli przez UOKiK spornego postanowienia umownego, nie stwierdzono jego abuzywności, nie miał wiążącego skutku dla Sądu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.) obciążając obowiązkiem ich poniesienia stroną przegrywającą w całości – skarżącego. Na sumę kosztów składało się wynagrodzenie pełnomocnika strony przeciwnej w wysokości zgodnej z dyspozycją § 18 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U. z dnia 3 października 2002 r.).